

Si sentim sí que podem canviar el món

L'altre dia de camí a l'escola al cotxe de la meua mare, vaig escoltar a les notícies el relat d'un metge sense fronteres que acabava de tornar de Gaza i em va fer sentir fatal. El metge explicava els horrors que hi havia vist, la falta de medicació que impedia curar persones que se salvarien amb antibiòtics o el patiment d'aquells que venien destrossats per les bombes i havien de ser operats a terra i sense anestèsia...

Van haver-hi dos casos reals que em van impactar especialment, un es referia a una nena de 9 anys a qui l'explosió d'una bomba li havia trencat els dos braços i arrencat una cama a l'alçada del maluc i l'altra a l'alçada del genoll, la pobra noia estava totalment commocionada i no podia comptar amb el suport de la seua família ja que la seua mare i els seus germans havien resultat també ferits de gravetat en la mateixa explosió.

L'altra era la d'una mare que havia vist com disparaven per l'esquena el seu fill quan ja estaven a punt d'arribar a una zona teòricament segura i que havia arribat a l'hospital aferrant-se al cadàver del seu fill i suplicant als metges que el salvaren ja que era incapaç d'assumir-ne la seua mort.

Estava realment terroritzada en pensar que això que estàvem sentint i que ens havia fet plorar no era una història de terror encara que ho semblara sinó la terrible realitat que en aquells mateixos moments estaven vivint milers de nens a l'altra banda del mateix mar on nosaltres nadem a l'estiu...

Imaginava aquella nena, sortint de casa amb la seua mare per anar a l'escola, jugant i fent broma amb els seus germans i de sobte un so aterridor, un dolor indescriptible i quedar tirada a terra com una nina trencada per a sempre, o a aquesta mare corrent agafant al seu fill de la mà entre el fum de les bombes i el so dels trets, esperançada en albirar el filat que els separava de la zona segura, escoltant el seu petit que li somreia mentre li deia:- mama hem arribat, hem arribat, ho hem aconseguit!!!

Posar-se a la pell d'aquella nena o d'aquella mare resultava estremidor, com podien les persones fer coses tan horribles? Pel que havia sentit a la televisió, a l'escola i a casa meua, se suposava que la guerra entre Israel i Palestina tenia motius religiosos i la veritat no ho podia entendre.

Jo no he estat educada seguint les directrius de cap religió, ja que els meus pares consideren que ha de ser un mateix quan assoleix prou maduresa qui decideix que vol o no creure, però si m'havien ensenyat que totes les religions o creences havien de ser respectades i que al seu origen, en essència totes venien a perseguir el mateix, primer establir unes normes de conducta que facilitaren la convivència dels grups de persones i després fomentar l'esperança en una vida després de la mort. ¿Com podia ningú disparar un nen o llançar una bomba sobre diversos nens i justificar-ho com un acte realitzat en defensa de la seua religió?

Aquesta pobra nena destrossada per una bomba llançada pels jueus mereixia aquest càstig només per haver nascut en un país musulmà? Realment algú podia creure avui que el seu Déu desitjava que assassinaren xiquets en nom seu?

Ma mare va intentar explicar-me que les coses no eren tan senzilles, que el poble jueu havia patit molt a la Segona Guerra Mundial quan milions de jueus van ser assassinats pels nazis, i que per això, en aquell moment, semblava que podia ser una bona idea permetre'ls crear un nou Estat, és a dir Israel, al que pogueren refugiar-se tots els jueus que havien perdut casa seua, però que les coses no es van fer de forma correcta, ja que al lloc que els jueus reclamaven com a seu, feia segles que vivien els palestins que eren musulmans i era lògic que aquests no volgueren abandonar la terra que durant segles havia estat casa seua i que aquest era l'origen de la guerra que actualment mantenien. Lluny d'ajudar-me a entendre el que en aquesta terrible guerra estava passant, aquesta explicació va augmentar la meua confusió, ¿però com no podien entendre els israelites que ningú acceptaria gustosament que el feren fora de casa?

¿Per què no havien arribat a un acord per compartir el lloc on tots volien viure? "Això és el que se suposa que s'havia intentat" em va dir ma mare, però el repartiment mai no havia satisfet cap de les parts, i els palestins tampoc no s'havien portat bé, perquè resultava que també ells havien matat jueus i entre ells nens innocents en molts atemptats fent explotar bombes en mercats i molts altres llocs públics plens de gent. No podia sortir de la meua sorpresa, així que resultava que no era perquè tingueren una diferent religió sinó que es mataven els uns als altres per no ser capaços de compartir un territori on tots podrien viure bé?

I el que a mi més em preocupava, ¿què havien fet els pobres nens nascuts en aquesta part del món per haver de patir els horrors d'una guerra tan sense sentit?

Aquestes reflexions em van fer adonar-me'n realment per primera vegada a la meua vida de com era d'afortunada per haver nascut aquí i no allà, o a Ucraïna o a l'Àfrica on molts nens moren de fam o per falta de medicines diàriament. Em sentia molt trist i impotent per no poder fer res per ajudar tots aquells nens que patien tant.

Però la meua mare em va dir una cosa que em va fer canviar d'idea, i per això ho vull transmetre: "No penses que no pots fer res, tots podem aportar alguna cosa per acabar amb les injustícies del món, però per poder-ho fer el primer que cal és no tancar els ulls, no limitar-se a preocupar-nos només pel que tenim a prop i ignorar el que passa a la resta del planeta, quan el dolor aliè faça plorar a tots els que el presencien, serem capaços d'acabar amb les guerres, amb la gana i amb totes les desigualtats que hui marquen la vida dels nens que neixen al costat dolent del món."